

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSO Paweł Hochman (spr.) SSO Dorota Krawczyk
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa J. N.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej (...)z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 29 maja 2014 roku, sygn. akt I C 456/13

1. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie pierwszym i drugim sentencji w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej (...)z siedzibą w W. na rzecz powoda J. N. kwotę 8.200,00 złotych podwyższa do kwoty 10.630,47 (dziesięć tysięcy sześćset trzydzieści złotych 47/100) tj. o kwotę 2.430,47 (dwa tysiące czterysta trzydzieści 47/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2013 roku do dnia zapłaty;

- w punkcie trzecim sentencji w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej (...)z siedzibą w W. na rzecz powoda J. N. kwotę 3.252,46 złotych podwyższa do kwoty 4.440,55 (cztery tysiące czterysta czterdzieści 55/100) złotych;

- w punkcie czwartym sentencji w ten sposób, że nakazuje ściągnąć od (...)Spółki Akcyjnej (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego w Bełchatowie kwotę 122,00 złotych tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej.

2. zasądza od pozwanego (...)Spółki Akcyjnej (...)z siedzibą w W. na rzecz powoda J. N. kwotę 422,00 (czterysta dwadzieścia dwa) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Bełchatowie po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. N. przeciwko (...) Spółka Akcyjna (...) z siedzibą w W., o zapłatę 11630,47 złotych zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8200,00 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej w ustawie dla poszczególnych okresów opóźnienia od kwoty 8000,00 zł od dnia 27 marca 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 200,00 zł od dnia 9 września 2013 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3252,46 zł i nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Kasy Sądu Rejonowego w Bełchatowie kwotę 122,00 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od nieuwzględnionej, rozszerzonej części powództwa.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 17 lutego 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód osobowy N. (...) o numerze rejestracyjny (...). Pojazd został zakupiony i zarejestrowany w Anglii gdzie przebywa powód.

Sprawca wypadku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...)Spółka Akcyjna (...)w W..

Pozwany uznał swą odpowiedzialność co do zasady. Początkowo wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 7800,00 zł. Po odwołaniu przez powoda dopłacono kwotę 4100,00 zł . Po sprzedaży przez powoda uszkodzonego pojazdu za kwotę 4700,00 zł pozwany dopłacił jeszcze kwotę 900,00 zł tytułem odszkodowania. Na skutek kolejnego odwołania dopłacono kwotę 2900,00 zł .

Pozwany zatem wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 15700,00 zł jako różnicę między wartością rynkową pojazdu przed szkodą a wartością samochodu w stanie uszkodzonym.

Ponadto pozwany wypłacił powodowi kwotę 2243,52 zł tytułem zwrotu kosztów pojazdu zastępczego za 15 dni zgodnie z przedstawioną fakturą po potrąceniu kosztów zaoszczędzonych stanowiących nieponiesione wydatki na eksploatację uszkodzonego pojazdu przez powoda , ustalonych w wysokości 20% poniesionych kosztów.

Powód J. N. uznając, iż przyznana kwota odszkodowania jest zbyt niska zlecił niezależnemu rzeczoznawcy wyliczenie wartości rynkowej nieuszkodzonego pojazdu na dzień 17 lutego 2013 r. i wartości pozostałości samochodu po wypadku, za którą uiszczył 200,00 zł .

Wartość rynkowa samochodu powoda w stanie nieuszkodzonym na luty 2013 roku wynosiła 28400,00 zł brutto.

Samochód powoda w stanie uszkodzonym na skutek wypadku z dnia 17 lutego 2013 roku został sprzedany za kwotę 4700,00 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił podnosząc w ramach oceny zgromadzonych dowodów, że kwestie istotne dla rozstrzygnięcia znajdują poparcie w szeregu dokumentów, których istnienie ani autentyczność nie budzą wątpliwości. Za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie przyjęto w pełni obiektywną opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji zdarzeń drogowych - K. W.. Biegły sporządził opinię pisemną a następnie po zapoznaniu się z jej wnioskami przez pełnomocników stron rzeczowo ustosunkował się w opinii pisemnej uzupełniającej do zgłoszonych zarzutów i w ocenie Sądu rozwiął zgłaszane wątpliwości. Jako wartość samochodu powoda na dzień 17 luty 2013 r. biegły przyjął kwotę 28400, 00 zł. Uznał również, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do kwestionowania wartości uszkodzonego pojazdu powoda wynikającej z umowy kupna sprzedaży z dnia 10 czerwca 2013 r. - 4700,00 zł. skoro pozwany wartości uszkodzonego pojazdu nie kwestionował w toku postępowania likwidacyjnego a wręcz przeciwnie po przedstawieniu przez powoda umowy sprzedaży wypłacił dodatkową kwotę odszkodowania w wysokości 900,00 zł.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że pełnomocnicy stron nie zgłaszali żadnych innych wniosków dowodowych po złożeniu przez biegłego opinii ustnej uzupełniającej na rozprawie.

Jeśli zaś chodzi o koszt wynajmu pojazdu zastępczego powód oprócz faktury na kwotę 4674,00 zł nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie tych żądań, a w szczególności zasadności wypłaty kwoty 2430,47 zł stanowiącej różnicy pomiędzy wartością faktury a kwotą wypłaconą przez pozwanego. Dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony nie został przeprowadzony na wniosek jego pełnomocnika.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się więc do tego, że w sytuacji zaistnienia szkód określonych w § 2 tego przepisu, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi *lex specialis* do art. 822 § 1 k.c. z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż do wyrządzenia szkody powodowi doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego.

Niewątpliwym i nie kwestionowanym przez pozwanego jest także, iż zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. a także, iż do wyrządzenia szkody powodowi, polegającej na uszkodzeniu należącego do niego pojazdu, doszło w czasie trwania ochrony ubezpieczeniowej.

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej powodowi.

Ustalenie wysokości odszkodowania wymaga rozważenia odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym, choć zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego prezentowanym w uchwale z dnia 18.03.1994 r. w sprawie III CZP 25/94 nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu prawa cywilnego a szkody w rozumieniu prawa ubezpieczeniowego, gdyż w obu tych wypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej.

Na podstawie art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika a w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć,

gdyby mu szkody nie wyrządzono. Norma ta wprowadza, więc zasadę pełnego odszkodowania a pojęcie szkody obejmuje w szczególności wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę, byle były one celowe i wystarczająco uzasadnione. Wydatki te niewątpliwie stanowią stratę, gdyż prowadzą albo do zmniejszenia aktywów albo do zwiększenia pasywów u poszkodowanego. Wysokość odszkodowania winna być natomiast ustalona według reguł z art. 363 k.c.

W niniejszej sprawie naprawa przedmiotowego pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, bowiem jej koszt przewyższa wartość pojazdu według stanu przez szkodą.

W przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie, koszt naprawy pojazdu przekracza jego wartości według stanu przed wypadkiem, ubezpieczyciel winien wypłacić odszkodowanie w wysokości odpowiadającej różnicy między wartością pojazdu w stanie przed wypadkiem a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym.

Ustalenie wartości pojazdu powoda w stanie nieuszkodzonym zawarte jest natomiast w opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej, której wnioski Sąd w pełni podzielił. W świetle tej opinii wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym na dzień kolizji wynosi 28400,00 zł brutto. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym na dzień szkody wynosi 4700,00 zł zgodnie z umową kupna sprzedaży pozostałości pojazdu z dnia 10 czerwca 2013 r.

Mając powyższe na uwadze należy uznać, iż pozwany winien wypłacić powodowi odszkodowanie w wysokości 23700,00 zł. Pozwany wypłacił natomiast kwotę 15700,00 zł. Należne powodowi odszkodowanie, przy uwzględnieniu odszkodowania wypłaconego już przez pozwanego, wynosi zatem 8000,00 zł i taką kwotę należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda. W pozostałym zakresie jeśli chodzi o odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu powoda powództwo należało oddalić.

Zasądzając od pozwanego w efekcie kwotę 8200,00 zł Sąd uwzględnił także dochodzona pozwem kwotę 200,00 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów prywatnej ekspertyzy. Zasądzając również te kwotę Sąd miał na uwadze rzeczywistą konieczność ich poniesienia przez powoda w sytuacji odmowy pokrycia przez pozwanego objętej ekspertyzą kwoty. Tym samym Sąd w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone między innymi w wyroku z dnia 2 września 1975 r. w sprawie I CR 505/75, (niepubl. Lex 7747), w którym wskazano, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu. Stanowisko to zostało podtrzymane w uchwale Sądu Najwyższego z 18 maja 2004 r. w sprawie III CZP 24/04 (Prok. i Pr. 2005/1/32), w którym to Sąd Najwyższy stwierdził, że odszkodowanie, przy służące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W ocenie Sądu strona pozwana w sposób rażący usiłowała zaniżyć wartość należnego powodowi odszkodowania stąd zwrócenie się przez powoda do osoby posiadającej wiedzę specjalną w zakresie mechaniki samochodowej było w pełni uzasadnione. Dzięki temu powód mógł ocenić czy stanowisko ubezpieczyciela nie doprowadzi do naruszenia jego uzasadnionych interesów. W związku z powyższym Sąd uznał poniesiony koszt wykonania ekspertyzy prywatnej za niezbędny i uzasadniony i w związku z tym zaliczył go w poczet zasądzonej od pozwanego na rzecz powoda kwoty.

Jeśli chodzi o koszt wynajęcia samochodu zastępczego to należy wskazać, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia lub uszkodzenia stanowi niewątpliwie szkodę majątkową. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, czy to w sytuacji jego zniszczenia czy też uszkodzenia jest normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2004 r. IV CK 672/03. Co do zasady powództwo zatem jest uzasadnione czego nie kwestionował pozwany. Sporna jest wysokość kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego w tym czasie wynajmu. Pozwany kwestionuje konieczność korzystania z pojazdu zastępczego ponad 15 dni, potrąca sobie również z przyznanej kwoty 20 % tytułem zaoszczędzonych kosztów eksploatacyjnych swojego pojazdu przez powoda.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że zachodziła konieczność, zasadność wynajmu przez powoda samochodu zastępczego ponad okres za który pozwany uznał swą odpowiedzialność ani czy rzeczywiście doszło do zaoszczędzenia kosztów eksploatacyjnych przez powoda . Należy stwierdzić, że strona powodowa poza przedstawieniem faktury za wynajem pojazdu nie zgłosiła żadnych dowodów na poparcie swego roszczenia. Dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony został cofnięty. Nie wiadomo jak długo powód korzystał z samochodu zastępczego , czy samochód był mu konieczny przez okres wskazany w fakturze .

Sąd miał tu na uwadze Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11 (OSNC 2012/3/28, Lex 1011468) , zgodnie z którą odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie , która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Dlatego też mając na względzie powyższe Sąd oddalił powództwo co do kwoty 2430,47 zł z uwagi na nieudowodnienie roszczenia .

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c, ustalając termin wypłaty odszkodowania przez pozwanego w oparciu o art. 817 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c, stosując zasadę stosunkowego rozliczenia.

Koszty procesu w sprawie wyniosły łącznie 5657,55 zł, w tym po stronie powoda 4440,55 zł (460,00 zł opłata od pozwu, 1217,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 2763,55 zł wynagrodzenie biegłego), a po stronie pozwanego - 1217,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.

Kwota wynagrodzenia pełnomocników ustalona została w oparciu o § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, po. 1349 ze zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Skoro każda ze stron przegrała w części proces, a mianowicie powód w 21 % a pozwany w 79 % w takim też zakresie powinni ponieść koszty procesu. Powód poniósł koszty w kwocie 4440,55 zł a powinien w kwocie 1188,09 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3252,46 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pozostałym zakresie o kosztach orzeczono na podstawie art. 130³ § 2 k.p.c mając na uwadze, że strona powodowa nie uiściła kosztów należnych od rozszerzonej części powództwa, które uległo oddaleniu. Mając na uwadze, iż nie została uiszczona opłata w kwocie 122,00 zł złotych nakazano jej pobranie od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Bełchatowie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda zaskarżając go w części oddalającej powództwo w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego oraz w zakresie punktów 3 i 4 dotyczących kosztów procesu.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sadu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegającego na błędnej ocenie dowodów i ustaleniu, że powód .niewystarczająco udowodnił konieczność najmu pojazdu zastępczego ponad okres uznany przez pozwanego oraz naruszenie art. 361 § 2 k.c. poprzez nie zastosowanie zawartej w nim zasady pełnej kompensaty szkody.

W konkluzji apelujący wnosil o zmianę wyroku poprzez podwyższenie zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji od pozwanego na rzecz powoda kwoty 8.200,00 złotych do kwoty 10.630,47 złotych poprzez uznanie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.430,47 złotych z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 10 października 2013

roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za pierwszą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto apelujący wnosił o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie apelacji powoda w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie, przedstawione do rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu, a co za tym idzie sporne pozostało jedynie zagadnienie związane ze zgłoszonym przez powoda roszczeniem o zapłatę kwoty 2430,47 zł. tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Przypomnieć należy, że powód domagał się zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przez okres 25 dni, tymczasem pozwany uznał zgłoszone roszczenie jedynie za okres 15 dni zmniejszając jej jednocześnie o 20 % tytułem „oszczędności związanej z tak zwanymi kosztami eksploatacyjnymi”.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nieprawidłowo przyjął, że strona powodowa nie udowodniła potrzeby wynajęcia samochodu zastępczego naruszając tym samym przepisy art. 230 i art. 231 k.p.c.

Roszczenie o zapłatę wskazanej wyżej kwoty zostało zgłoszone w piśmie wniesionym w dniu 19 grudnia 2013 r. Analiza akta sprawy prowadzi do ustalenia, że strona pozwana nie wypowiedziała się co do twierdzeń zawartych w wskazanym wyżej piśmie a odnoszących się do potrzeby wynajmu pojazdu zastępczego. Stosownie do treści art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Potrzeba wynajmu pojazdu zastępczego została jednocześnie potwierdzona wyjaśnieniami powoda złożonymi w toku informacyjnego wysłuchania: wynikała z zamieszkiwania za miastem, potrzeby opieki nad osobą starszą, braku możliwości korzystania z środka komunikacji publicznej. W ocenie Sądu Okręgowego wyjaśnienia informacyjne nie mają mocy dowodowej – nie podlegają wartościowaniu z punktu widzenia art. 233 § 1 (sąd nie może uznać spornych faktów za ustalone bez postępowania dowodowego). Jednocześnie jednak informacyjne wysłuchanie stron ma na celu – z punktu widzenia sądu – zweryfikowanie lub ustalenie tzw. koncepcji rozpoznania sprawy i jak najszybsze jej zakończenie. Prowadzi do wyjaśnienia, które okoliczności są istotne i między stronami sporne, umożliwia ocenę zasadności wniosków dowodowych i ograniczenie postępowania dowodowego do minimum. W przedmiotowej sprawie strona pozwana nie zakwestionowała wskazanych wyżej informacyjnych wyjaśnień powoda a likwidując szkodę wypłaciła część należności jakich powód dochodził z tego tytułu. Powód natomiast wykazał, że tytułem wynajmu pojazdu zastępczego poniósł koszty w łącznej wysokości 4674 zł. Za usprawiedliwiony należy również uznać okres w jakim powód korzystał z samochodu zastępczego. Trudno bowiem uznać, że przed wypłatą choćby części odszkodowania miał możliwość zakupu innego pojazdu i zaspokojenia w ten sposób swoich potrzeb komunikacyjnych.

Stosownie do treści przepisu art. 231 k.p.c. sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). Zastosowanie powyższego przepisu w omawianej sprawie nie może w ocenie Sądu Okręgowego budzić żadnych wątpliwości. Skoro pozwany uznał potrzebę wynajęcia samochodu zastępczego, samochód został wynajęty, część roszczenia z tego tytułu została dobrowolnie zapłacona a okres wynajmu samochodu zastępczego trudno uznać za nadmierny należało przyjąć, zasadność zgłoszonego w tym zakresie żądania.

Na koniec tej części rozważań wskazać należy na treść powołanej w skardze apelacyjnej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r. (sygn. akt II CZP 76/13) zgodnie z którą odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita). Zaprezentowany przez Sąd Najwyższy pogląd dodatkowo potwierdza przedstawione powyżej stanowisko.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska strony pozwanej o dopuszczalności potrącenia z należności z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego „oszczędności z tytułu kosztów eksploatacji” w wysokości 20 % wynajmu.

Nie kwestionując co do zasady dopuszczalności zmniejszenia odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie pozwany dokonał wskazanego „potrącenie” w sposób dowolny nie przedstawiając żadnych przekonujących argumentów uzasadniających jego wysokość. Zużycie eksploatacyjne elementów uszkodzonego w wypadku samochodu powoda w okresie niespełna miesiąca z pewnością miałyby miejsce gdyby powód korzystał z tego samochodu. Brak jednak jakiegokolwiek dowodu na to, że odpowiadałoby ono 943,80 zł. (20 % z kwoty 4674 zł.) lub jakiegokolwiek innej kwocie. Podkreślić należy, że rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) i jego procesowy odpowiednik (art. 232 k.p.c.) nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających - jej zdaniem - oddalenie powództwa.

Powyższe uchybienia skutkowały naruszeniem przez Sąd przepisu art. 361 § 2 k.c. Zasądzone na rzecz powoda odszkodowanie nie obejmowało całej poniesionej w związku wypadkiem komunikacyjnym szkody.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 386 § 1 k.p.c. orzekł o zmianie zaskarżonego wyroku i zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda również kwoty 2430,47 zł. W dniu 10 października 2013 r. roszczenie powoda o zapłatę kosztów najmu pojazdu zastępczego było już wymagalne, co uzasadniało zasądzenie od tej daty odsetek ustawowych (art. 481 k.c.).

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, zmiana zaskarżonego wyroku skutkowałą przyjęciem że powód wygrał proces w całości i zastosowaniem art. 98 k.p.c. przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu i kosztach sądowych.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c.